

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: JUDr. V. O.
zastoupena advokátem Mgr. Jaroslavem Zemanem
sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov

proti
žalované: Česká advokátní komora
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory
sp. zn. K 51/2022 ze 14. 4. 2023

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. Jádrem sporu je otázka, zda se žalobkyně dopustila kárného provinění, jestliže jako opatrovnice ustanovená dle § 45 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, nezletilé poškozené X. v trestním řízení vedeném proti jejím rodičům nenavrhla nejpozději 7. 6. 2021 před zahájením dokazování v hlavním líčení, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil

obžalovaným nahradit poškozené v penězích jakoukoliv škodu nebo nemajetkovou újmu, jež jí byla trestnými činy způsobena.

2. Usnesením státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Benešově z 25. 2. 2020 byla žalobkyně ustanovena opatrovnící poškozené X. (rok narození X.) v trestním řízení vedeném proti jejím rodičům, kteří byli posléze rozsudkem Okresního soudu v Benešově z 6. 10. 2021 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze z 16. 12. 2021 pravomocně uznáni vinnými pro přečin ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a) a d), odst. 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a otec zároveň pro zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Kárný senát kárné komise České advokátní komory v rozhodnutí sp. zn. K 51/2022 z 11. 11. 2022 konstatoval, že žalobkyně měla možnost od 25. 2. 2020 až do 7. 6. 2021 (dokazování v hlavním líčení) uplatnit za poškozenou nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy dle § 43 odst. 3 trestního řádu, avšak neučinila tak. Ustanovení opatrovníkem klade zvýšené nároky na advokáty, jejich pečlivost a svědomitost, neboť se klient (natož nezletilý) nemůže hájit sám. Uplatnění nároku přitom nemohlo poškozené nijak ublížit, pouze jí pomoci; bylo proto potřeba využít všech prostředků k uplatnění práv poškozené. Nelze ani tvrdit, že pokud nebyla výše škody (nemajetkové újmy) precizně zjištěna, nemohl by soud nároku alespoň částečně vyhovět. Rychlost trestního řízení a soustředění se na řádné a pravomocné odsouzení rodičů poškozené je primárně rolí státního zástupce, nikoliv opatrovnice poškozené. Její rolí bylo naopak soustředit se na uplatnění dotčených nároků za opatrovance.
3. Žalovaná proto shledala, že žalobkyně nechránila a neprosazovala práva a oprávněné zájmy klienta (čím porušila § 16 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii), při výkonu advokacie nejednala svědomitě a nevyužívala důsledně všechny zákonné prostředky v zájmu klienta (čímž porušila § 16 odst. 2 zákona o advokacii) a zároveň při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, a za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající jí poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu [čímž porušila § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva žalované č. 1/1997 Sb., Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex)]. Žalovaná proto žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložila kárné opatření ve formě pokuty 40 000 Kč a rovněž povinnosti zaplatit 8 000 Kč jakožto náhradu nákladů kárného řízení. Při stanovení výše pokuty vycházela z toho, že žalobkyně při kárném řízení projevila solidní přístup, je advokátkou již od roku 1986 a v rubrice kárných řízení nemá žádný záznam. Zároveň je možné nepodání návrhu na přiznání příslušných nároků v praxi možné zhojit v civilním řízení a žalobkyně nabídla, že bude poškozenou zastupovat i pro toto řízení. Na druhou stranu žalovaná přihlédla i k tomu, že žalobkyně v průběhu řízení neprojevila žádnou sebereflexi nad svým jednáním přesto, že situace byla velice vážná.
4. V odvolání z 27. 3. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla, že stěžejním zájmem poškozené bylo co nejrychlejší potrestání jejích rodičů, aby mohly být poté příslušné nároky uplatněny v civilním řízení na základě pravomocného odsuzujícího rozsudku. V adhezním řízení je možné uplatnit pouze nárok jasný, nesporný a bezpečně prokázaný ze zajištěných důkazů, aniž by bylo potřeba nad rámec trestního řízení provádět trestní dokazování. Konkrétní rozsah újmy poškozené však z trestního řízení nevyšel najevo, nebylo proto možné nárok uplatnit, resp. soud by v takovém případě nárok poškozené odmítl přiznat.

5. Odvolací kárný senát žalované žalobou napadeným rozhodnutí odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že opatrovník má chránit zájmy poškozené, která navíc byla zvláště zranitelnou obětí trestných činů. Základním smyslem účastní poškozené v trestním řízení je právě její oprávnění požadovat náhradu škody nebo nemajetkové újmy. Ze spisu však nevyplývá jediná informace, že by se žalobkyně o nároky poškozené starala, přičemž měla dostatek času k obstarání příslušných podkladů pro jejich uplatnění. Celá věc je o to závažnější z důvodu, že žalobkyně byla ustanovena opatrovnící, neboť orgán sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) se pro danou věc necítil dostatečně kompetentní k hájení zájmů poškozené. Odvolací kárný senát žalované dodal, že žalobkyniní uložená pokuta odpovídá okolnostem případu, a to i s přihlédnutím k dosavadní bezúhonné praxi žalobkyně.

II. Průběh soudního řízení.

6. Žalobkyně v žalobě opakuje, že jakožto opatrovnice poškozené v první řadě usilovala o to, aby trestní řízení proběhlo co nejrychleji a byly tak minimalizovány jeho dopady na další život a psychiku poškozené. Až do pravomocného skončení trestního řízení nebylo zřejmé, zda budou rodiče poškozené odsouzeni a z dosavadního průběhu řízení nevyvstala žádná objektivní zjištění ani podklady (zkoumání společenského uplatnění, rozsah útrap apod.) k uplatnění dotčených nároků. Orgány činné v trestním řízení se v praxi odmítají zkoumáním těchto aspektů zabývat z důvodu časové náročnosti znaleckého zkoumání, ale soustředí se na zjištění trestných činů a pachatelů a jejich spravedlivé potrestání. V dané trestní věci výše škody (zadostiučinění), kterého by se mělo poškozené dostat, nebyla zákonným znakem žádného z trestných činů jejích rodičů; orgány činné v trestním řízení proto neměly důvod zajišťovat podklady pro potenciální rozhodnutí soudu o nároku poškozené. V adhezním řízení je na místě rozhodovat pouze, pokud je nárok uplatněný poškozeným jasný, nerozporný a bezpečně prokázaný ze zajištěných důkazů, aniž by bylo potřeba nad rámec trestního řízení provádět další dokazování. To však v daném řízení nebylo postaveno najisto. Soud by proto v případě uplatnění nároků postupoval ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu, tedy odkázal by poškozenou na civilní řízení. Žalobkyně dodala, že smyslem institutu opatrovnictví není pouze možnost uplatnit nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, ale je podstatně širší a zahrnuje celý komplex práv poškozeného. Jejím postupem nevznikla poškozené žádná újma a nebyla zkrácena na žádném svém právu. Relevantním podkladem pro nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy je až pravomocný odsuzující rozsudek, na jehož základě bude možné nároky vymáhat v rámci civilního řízení. V něm bude konečně možné stanovit konkrétní rozsah újmy a tomu odpovídající nároky na náhradu. Pokud by žalobkyně uplatnila „nějaký“ nárok za poškozenou již v rámci adhezního řízení, mohla by ji takovým postupem případně poškodit.
7. Žalobkyně s odkazem na uvedené skutečnosti upozornila, že ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o advokacii je při poskytování právních služeb nezávislá a vázaná pouze právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta. V rámci svého svobodného uvážení učinila takové rozhodnutí o postupu poskytování právních služeb, které považovala v daném čase za nejvhodnější a zcela v souladu se zájmy poškozené. Bylo žalobkyniným právem svobodně rozhodovat o volbě taktiky při zastupování klienta, avšak vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná zasáhla do jejího práva na nezávislý výkon advokacie.
8. Žalobkyně dodává, že se kárné orgány žalované nezabývaly jejími námitkami: neuvedly, jaký konkrétní nárok měla žalobkyně uplatnit a nezhodnotily důvody, které žalobkyně při

kárném řízení uvedla na obranu svého postupu. Dle žalobkyně je nakonec jí uložená pokuta nepřiměřená, neboť je advokátkou již od roku 1986, nebyla nikdy kárně stíhána a těší se respektu svých kolegů. Upozornila, že kárným žalobcem byla navrhována prvně pokuta ve výši 15 000 Kč, která však byla kárnými orgány navýšena na 40 000 Kč, to vše bez náležitého odůvodnění.

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předeslala, že žalobní námitky jsou vesměs kopií odvolání, se kterým se její odvolací kárný senát již vypořádal. Shrnuje proto, že povinností opatrovníka, v dané věci záměrně zvoleného z řad advokátů, je využití svých právních znalostí na podporu práv a zájmů poškozené, a to mimo jiné tím způsobem, aby v průběhu trestního řízení uplatnil kroky ke zjištění jejích nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy, jakož i jejich výše. Je to především opatrovník, kdo může do velké míry ovlivnit vývoj trestního (potažmo adhezního řízení) vlastní aktivitou. Žalobkyně mohla vyvinout alespoň aktivitu v podobě doplnění řízení o provedení znaleckých posudků či práce s metodickou pomůckou Nejvyššího soudu ke stanovení výše nemajetkové újmy. Žalované není zřejmé, z jakého důvodu by rychlost řízení měla být pro poškozenou důležitější než její nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy, a proč by zjišťování relevantních skutečností k oběma nárokům nezletilou zatěžovalo. K poukazu žalobkyně na budoucí civilní řízení žalovaná uvedla, že někdo bude muset za poškozenou civilní řízení vyvolat, znovu pro něj shromáždit argumenty a důkazy a nést náklady. Výsledkem řízení pak bude případná civilní pohledávka nezletilé za jejími rodiči za dalších několik let. Žalovaná dodala, že žalobkyni uložená pokuta je přiměřená (při dolní hranici možné zákonné sazby) a odpovídá podmínkám ukládání správních sankcí.
10. Žalobkyně v replice z 27. 9. 2023 především zopakovala své argumenty vznesené již v rámci žaloby. Dodala, že uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy je složitý a časově náročný proces a je o něm standardně rozhodováno občanskoprávními soudy, které mají větší zkušenosti a jsou schopny komplexnějšího posouzení než soudy trestněprávní. Žalobkyně proto odmítá, že bylo její rolí navrhnout doplnění dokazování o vypracování znaleckého posudku za účelem vyčíslení újmy na zdraví poškozené nebo že by snad sama měla posoudit možnou výši zadostiučinění a připojit se za poškozenou s „nějakým“ nárokem. Takový přístup žalované je dle žalobkyně formalistický. Rovněž zopakovala, že v rámci trestního řízení nebylo provedeno dostatečné dokazování pro uplatnění nároků poškozené a další dokazování (pokud by návrhu na doplnění dokazování orgány činné v trestním řízení vůbec vyhověly) by pouze prodloužilo dobu trestního řízení. Oproti tomu pro civilní soud už bude dáno na jisto, že odsouzení rodiče poškozené jednoznačně odpovídají za svá jednání, a tím bude moci civilní soud lépe a s větší zkušeností rozhodovat o nárocích poškozené. Zároveň bude mít poškozená nárok na ustanovení opatrovníka z řad advokátů a stejně tak by „nepochybně“ byla osvobozena od nákladů řízení dle příslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. V reakci na vyjádření žalované dále žalobkyně uvedla, že nezávislost advokacie a její výkon je podstatně širší než jen posuzování případného ovlivňování advokáta ze strany státu a jeho složek. Je sice pravdou, že je při výkonu své profese vázána zákonem a stavovskými předpisy, ale může si zároveň učinit rozhodnutí o tom, jakou taktiku zvolí při ochraně a prosazování zájmů klienta. O to spíše, pokud taková taktika klienta nepoškozuje.

III. Posouzení věci soudem.

11. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl

v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Při tom naznal, že žaloba není důvodná.

12. Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili (vyjádření žalobkyně z 9. 8. 2023 a vyjádření žalované k žalobě z 18. 8. 2023). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Za nadbytečný považoval soud žalobkynin účastnický výsledek, jelikož není zřejmé, jakou přidanou hodnotu by mohl přinést oproti žalobkyniným písemným podáním.
13. V dané věci je nesporné, že nezletilá X. byla opatrovankou žalobkyně a zároveň poškozenou v trestním řízení podle § 43 trestního řádu. Podle § 45 odst. 2 trestního řádu „[v] případech, v nichž zákonný zástupce poškozeného nemůže vykonávat svá práva uvedená v odstavci 1 a je nebezpečí z prodlení, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce ustanoví k výkonu práv poškozenému opatrovníka. Proti rozhodnutí o ustanovení opatrovníka je přípustná stížnost.“ Daná situace vyplývá z § 892 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož nemůže žádný z rodičů zastoupit své dítě, jde-li o právní úkony ve věcech, při nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi ním a dítětem nebo mezi dětmi těchto rodičů. Existovalo podezření, že rodiče spáchali vůči svému nezletilému dítěti (poškozené) trestný čin, a z důvodu možné kolize zájmů nemohli v řízení vykonávat její práva. Soud proto usnesením z 25. 2. 2020 ustanovil poškozené opatrovníka. Účelem opatrovnictví je ochrana zájmů opatrovance a naplňování jeho práv, je tedy v jeho zájmu (srov. Wenzlová, M. a kol.: *Občanský zákoník*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, marg. č. 8).
14. Zákon přisuzuje poškozenému v rámci trestního řízení řadu práv. Dle § 43 odst. 1 „[t]en, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková škoda nebo nemajetková újma, nebo ten, na jehož úkor se pachatel trestným činem obohatil (poškozený), má právo činit návrh na doplnění dokazování, nahlížet do spisů (§ 65), zúčastnit se sjednávání dohody o vině a trestu, zúčastnit se hlavního líčení a veřejného zasedání konaného o odvolání nebo o schválení dohody o vině a trestu a před skončením řízení se k věci vyjádřit.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení je poškozený oprávněn „také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2); je-li sjednána dohoda o vině a trestu, je třeba návrh učinit nejpozději při prvním jednání o takové dohodě (§ 175a odst. 2). Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy uplatňuje nebo z jakých důvodů a v jakém rozsahu se uplatňuje nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Důvod a výši škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení je poškozený povinen doložit. O těchto právech a povinnostech musí být poškozený poučen. Nebyl-li by pro rozhodnutí o nároku poškozeného dostatečný podklad a nebrání-li tomu důležité důvody, zejména potřeba vyhlášení rozsudku nebo vydání trestního příkazu bez zbytečných průtahů, soud poškozenému sdělí, jakým způsobem může podklady doplnit, a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, kterou mu zároveň určí.“
15. Zároveň se po přednesení obžaloby „předseda senátu dotáže poškozeného, zda navrhuje, aby obžalovanému byla uložena povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích způsobené trestným činem nebo k vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem a v

jakém rozsahu. Nedostavil-li se poškozený k hlavnímu líčení a je-li jeho návrh obsažen už ve spise, předseda senátu přečte tento návrh ze spisu.“ (§ 206 odst. 2 trestního řádu).

16. Na základě správního spisu a obsahu podání účastníků řízení se soud domnívá, že Okresní soud v Benešově patrně opomněl poškozenou, resp. žalobkyni, vyzvat k uplatnění jejích práv dle § 206 odst. 2 trestního řádu. Soud však předepisuje, že je nerelevantní, zda soud vyzval poškozenou k možnosti uplatnit dotčené nároky. Je totiž nesporné, že žalobkyně si byla vědoma práv poškozené, resp. zda a kdy za ni může u soudu nárokovat náhradu škodu či nemajetkové újmy. Rozhodla se však tyto nároky z různých důvodů neuplatnit. Absence řádného poučení/výzvy mohla být toliko odvolacím důvodem, avšak jádrem sporu zůstává, zda vědomé neuplatnění nároků poškozené žalobkyní bylo opodstatněné.
17. Jelikož podstatou institutu opatrovnictví je naplňování práv a chránění zájmů opatrovance, bylo povinností žalobkyně se za práva poškozené brát. Jedním z nich je bezesporu možnost uplatnit nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy. Adhezní řízení v podstatě nahrazuje občanskoprávní řízení, v němž by jinak byl nárok na náhradu škody či jiné újmy uplatňován. Účelem tohoto řízení není nic jiného než posílení práv poškozených, kteří mohou dosáhnout již v rámci trestního řízení úplné satisfakce a vyrovnat se tak s nepříznivými následky trestného činu (srov. Šámal, P. a kol.: *Trestní řád*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 508-509). Soud je toho názoru, že stěžejní rolí opatrovníka v adhezním řízení je právě zjištění a uplatnění příslušných nároků poškozené. Poškozená je navíc zvláště zranitelnou obětí trestného činu dle § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, neboť jde o dítě (v době žalobkynina ustanovení Xleté). Tato skutečnost ještě umocňuje ochranu, která jí musí být jako oběti trestných činů poskytnuta (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 297/22 z 12. 7. 2023, bod 31). I z tohoto důvodu ostatně OSPOD požádal o ustanovení opatrovníka z řad advokátů, neboť se sám necítil být k danému úkolu kompetentní. O to důležitější byla role žalobkyně jakožto opatrovnice poškozené a požadavek na jednání v jejím nejlepším zájmu.
18. Z uvedených východisek je zřejmé, že povinností žalobkyně bylo zaměřit se na zjišťování nároků poškozené na náhradu škody a nemajetkové újmy a posléze tyto nároky u soudu uplatnit. Soud si umí představit situaci, kdy s ohledem na okolnosti případu nebude vhodné příslušné nároky uplatnit. Jednalo by se však o případy, kdy by poškozený (jeho opatrovník) zjišťoval oprávněnost nároků a jejich výši například opatřováním příslušných dokumentů (znaleckých posudků, odborných vyjádření apod.) a až na základě získaných poznatků by bylo zřejmé, že nárok není oprávněný nebo nelze jeho výši vůbec (a to ani v minimální míře) stanovit. To se však v posuzované věci nestalo. Žalobkyně nejenže tyto nároky neuplatnila, ale ani se nepokusila jejich výši jakkoliv zjistit a určit. Soud si je vědom povinnosti poškozeného řádně doložit oprávněnost a výši nároku na náhradu škodu i nemajetkové újmy, jakož i toho, že nepostačí například odkázat na budoucí odborné zhodnocení. Tyto poměrně přísné požadavky na prokázání daných nároků však nikterak nezbavují žalobkyni povinnosti dané skutečnosti aktivně zjišťovat. Žalobkyně byla v tomto směru zcela pasivní a svoji neochotu činit procesní návrhy a opatrovat si podklady se snaží zastříť poukazem na laxní přístup orgánů činných v trestním řízení a soudu v případě zjišťování a přiznávání nároků poškozených. Opatrovnicí přitom byla ustanovena 25. 2. 2020, a až do 7. 6. 2021 měla šanci patřičné podklady si obstarat a nároky uplatnit. Navíc má obecný soud povinnost „svým postupem usilovat o naplnění podmínek pro přiznání náhrady škody či nemajetkové újmy, a to zejména tehdy, je-li poškozený současně zvláště zranitelnou obětí.“ (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 297/22 z 12. 7. 2023, bod 34.). Trestním soudům bylo rozhodování o

adhezních nárocích na náhradu újmy svěřeno právě proto, aby poškození mohli dosáhnout plného uspokojení nároků zásadně již v trestním řízení a nemuseli podstupovat další (traumatizující) civilní řízení (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1222/22 z 27. 6. 2023, bod 27). Tvrzení žalobkyně, že trestní soudy obecně odmítají přiznávat nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy, sice může částečně odrážet realitu, ale nejednalo by se o postup v souladu s judikaturou Ústavního soudu a bylo by možné proti němu dále brojit; právě od toho byla poškozené ustanovena opatrovnice z řad advokátů. Bylo tedy primárně na žalobkyni, aby svoji procesní aktivitou směřovala trestní řízení ke zjištění oprávněnosti a výše patřičných nároků, přičemž soud jí měl být co nejvíce nápomocen. Není relevantní, zda v dané trestní věci byla výše škody (zadostiučinění) zákonným znakem trestných činů spáchaných rodiči poškozené; to žalobkyni jejích povinností jistě nezabavuje.

19. Postoj žalobkyně vyznívá tak, že bylo na orgánech činných v trestním řízení a trestním soudu, aby za poškozenou újmu a škodu zjistily a nároky uplatnily. Orgány činné v trestním řízení obecně dokazují podstatné okolnosti umožňující stanovení výše škody způsobené trestným činem nebo bezdůvodného obohacení získaného trestným činem [§ 89 odst. 1 písm. e) trestního řádu]. Tato povinnost je ovšem limitovaná potřebami trestního stíhání (§ 2 odst. 5 trestního řádu) a zásadou rychlosti řízení (§ 2 odst. 4 trestního řádu), proto je v zájmu poškozeného, aby z vlastní iniciativy prokázal svůj nárok i nad rámec potřeb trestního stíhání. Je to tak v první řadě poškozená, resp. její opatrovník, kdo má v tomto ohledu aktivně vyhledávat důkazy (jinými slovy doložit důvod a výši škody nebo nemajetkové újmy), jak předvídá § 43 odst. 3 věta třetí trestního řádu. Příkladmo lze uvést, že žalobkyně mohla za tímto účelem obstarat znalecké posudky nebo odborná vyjádření, případně mohla v tomto směru navrhnout doplnění dokazování (§ 43 odst. 1 trestního řádu). O nic takového se však nepokusila, což sama implicitně přiznává.
20. Dle § 229 odst. 1 trestního řádu platí, že „[n]ení-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, soud odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.“ Výsledky dokazování nebudou skýtat podklad pro vyslovení povinnosti obžalovaného k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích, jestliže i po provedení všech potřebných důkazů v hlavním líčení a po jejich zhodnocení nelze spolehlivě rozhodnout o uplatněném nároku a vyhovět poškozenému, ať již co do důvodnosti jeho nároku nebo co do výše tohoto nároku. Přitom už nepřichází v úvahu doplnění dokazování v rámci trestního řízení a bez něj není nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích dostatečně prokázán (srov. Šámal, P. a kol.: *Trestní řád*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2889). Žalobkyně se nemůže dovolávat toho, že v průběhu trestního řízení nebyly shromážděny takové podklady, které by nároky poškozené dokládaly, když sama adhezní řízení nevyvolala a žádné důkazy v tomto směru nenavrhl. Závěr o dostatečnosti podkladů a o tom, zda další dokazování o nárocích poškozeného přinese průtahy, si může učinit jen a pouze soud poté, co poškozený nějaký nárok vznese (a vyvolá tím adhezní řízení) a podloží jej, což se však nestalo.
21. Nelze odhlédnout ani od povinnosti soudu vyzvat poškozenou k případnému doplnění podkladů (srov. § 43 odst. 3 trestního řádu). Pokud by se žalobkyně odhodlala k opatření příslušných podkladů a nároky poškozené by uplatnila, soud mohl v případě jejich nedostatečnosti na tento fakt upozornit a vysvětlit, jakým způsobem je možné podklady

doplnit a za tímto účelem poskytnout dodatečnou lhůtu. Z dikce ustanovení vyplývá, že jde o lhůtu soudcovskou, a proto je možno ji i opakovaně prodloužit, a to zejména jsou-li k tomu dány důležité důvody (např. znalec v určené lhůtě nestihl zpracovat příslušný znalecký posudek). Tímto způsobem nemusí soud postupovat v případě, že tomu brání důležité důvody, z nichž zákon příkladmo uvádí potřebu rozhodnout bez zbytečných průtahů. I zde je patrné, že je to soudce, který dbá při trestním řízení na zásadu rychlosti. Namísto toho žalobkyně, aniž by se snažila, byť v minimální míře, zajistit podklady pro nároky poškozené, sama usoudila, že rychlost trestního řízení má přednost a na své povinnosti zcela rezignovala. Soud i na tomto místě dodává, že žalobkyně byla opatrovnící jmenována na výslovnou žádost OSPOD, který se necítil být dostatečně kompetentní v tak citlivé a složité věci. Navíc žalobkyně na internetových stránkách žalované (údaje platné k 20. 7. 2022) uvedla specializaci na „děti nezletilé, péče, výživné“. Lze tedy důvodně předpokládat, že jde o právní profesionálku se znalostmi a zkušenostmi z dané oblasti práva i se zastupováním (opatrovnictvím) v soudním řízení, jež je schopná nahlédnout, že základním smyslem účasti poškozené v trestním řízení je právě její oprávnění požadovat náhradu škody a nemajetkové újmy.

22. Žalobkyně neuvedla ničeho relevantního k tvrzení, proč by rychlost řízení měla pro poškozenou větší význam než její nároky na náhradu škody a nemajetkovou újmu. Poškozená nebyla v průběhu řízení v péči rodičů, a navíc žalobkyně mohla kromě obstarání si příslušných znaleckých posudků a vyjádření vyjít z již provedených znaleckých posudků a alespoň z nich se pokusit určit výši újmy nebo škody. Újma poškozené totiž byla v trestním řízení zjevně zjišťována: jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Benešově č. j. 1 T 8/2021-613 z 6. 10. 2021 (str. 5), byl proveden znalecký posudek z oboru zdravotnictví, pedopsychiatrie a klinické psychologie, dle něhož nezletilá trpí neurotickými projevy, které se následně odrážejí na jejím zdravotním stavu, a je u ní evidentní dlouhodobá emoční frustrace z důvodu závad v péči o ní, předčasného zahájení sexuálního života a saturace jejích základních dětských potřeb. Dle posudku byl psychický vývoj poškozené od počátku negativně ovlivněn a poškozená vykazuje znaky syndromu CAN (zanedbávaného a týraného dítěte). Ačkoliv se posudek zjevně nezaměřil na vyčíslení škody nebo nemajetkové újmy poškozené, je z něho zjevné, že poškozené „nějaká újma“ způsobena byla. Žalobkyně se však na základě těchto údajů nepokusila určit výši nároků poškozené ani v minimálním rozsahu.
23. Žalobkynin odkaz na civilní řízení je absurdní; soud souhlasí s žalovanou, že budoucí civilní řízení může trvat řadu let a bude představovat potřebu nového shromáždění patřičných podkladů. Oproti tomu výrok trestního soudu, jímž podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznává nárok poškozeného na náhradu škody vůči obžalovanému, je exekucním titulem a nesplnění povinnosti ve lhůtě lze ihned exekučně vymáhat. Naopak přesouvání uplatnění nároku do následného civilního řízení pro poškozenou může představovat daleko větší psychickou zátěž, než by představovalo další znalecké posouzení provedené již v rámci trestního řízení, při kterém poškozená byla několikrát vyslýchána a musela na trestním řízení participovat. Další výsledky a znalecké zkoumání prováděné s ještě delším časovým odstupem by pro poškozenou mohly znamenat sekundární (či až terciální) viktimizaci. Občanskoprávní řízení totiž nenabízí stejné záruky ochrany obětem trestných činů, které zaručuje právní úprava trestního řízení (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 297/22 z 12. 7. 2023, bod 32). Poškozená tak „posunem“ uplatnění svého nároku do civilního řízení bude zbytečně opětovně čelit osobám, které byly pravomocně odsouzeny za trestný čin spáchaný proti ní, a opětovně prožívat traumatizující zkušenosti. Jak uvedl Ústavní soud v

nálezu sp. zn. I. ÚS 1222/22 z 27. 6. 2023, „[t]akové důsledky jsou nežádoucí především u zvlášť zranitelných obětí ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), ve znění pozdějších předpisů, kterým jsou zaručena příslušná práva (například právo na pomoc, informace, na ochranu před druhotnou újmou aj.).“. Jak soud rozvedl výše, poškozená právě touto zvlášť zranitelnou obětí je.

24. Soud dodává, že pokud by žalobkyně za poškozenou příslušné nároky uplatnila a soud ji přesto odkázal na občanskoprávní řízení, byla by poškozená „automaticky“ osvobozena od soudního poplatku ve věcech občanskoprávních dle § 11 odst. 2 písm. q) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Dle tohoto ustanovení se od poplatku osvobozuje „[n]avrhovatel v řízení o náhradě škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, který byl pravomocným odsuzujícím rozhodnutím v trestním řízení se svým nárokem nebo v jeho zbytku odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních“. Za návrh na zahájení řízení s návrhem na náhradu nemajetkové újmy v penězích přitom soudní poplatek činí 2 000 Kč a při uplatnění částky vyšší než 200 000 Kč pak 1 % z této částky (položka č. 3 přílohy „Sazebník poplatků“ zákona o soudních poplatcích), v případě náhrady škody jde o 1 000 Kč (v případě uplatnění náhrady škody do 20 000 Kč); 5 % z uplatněné částky (v případě náhrady škody ve výši 20 000 Kč až 40 000 000 Kč) nebo min. 2 000 000 Kč (v případě náhrady škody v částce vyšší než 40 000 000 Kč). Soud nepředjímá, zda poškozenou civilní soud od soudního poplatku neosvobodí z jiného důvodu, avšak stěžejní je, že rezignací na své povinnosti žalobkyně poškozenou této „výhody“ stanovené v § 11 odst. 2 písm. q) zbavila. Je proto absurdní tvrdit, že vyčkáváním na občanskoprávní řízení byly chráněny nejlepší zájmy poškozené.
25. Nakonec nelze správním orgánům přičítat k tíži, že ve svých rozhodnutích samy neuvedly, v jaké konkrétní výši měly být nároky za poškozenou uplatněny. Vždyť právě zjištění konkrétní výše nároků bylo povinností žalobkyně a nelze upřít, že jde o komplikovaný a časově náročný proces. Bylo by absurdní, aby žalovaná, která ani nevystupuje v trestním řízení, mohla žalobkyni kárně potrestat pouze za podmínky, že *de facto* namísto ní zjistí konkrétní výši nároku poškozené. Obvinění, že žalobkyně nenavrhla jako opatrovnice poškozené nejpozději 7. 6. 2021 před zahájením dokazování v hlavním líčení, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovaným nahradit poškozené v penězích *jakoukoliv* škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozené trestným činem způsobena, je adekvátní okolností případu. Jak soud poznamenal výše, lze si představit případy, u kterých by s ohledem na provedená zjištění skutečně nebylo účelné příslušné nároky přihlásit. Jak však trefně poznamenal odvolací kárný senát žalované, žalobkyně měla dostatek času, aby o podklady potřebné pro vymáhání náhrady škody (a to na náklady státu), pro nezletilou požádala. Stejně tak ze spisového materiálu nevyplývá, že by se jakkoliv starala o nárok nezletilé na náhradu nemajetkové újmy. Z důvodu absence relevantních podkladů tedy neměla ani jak usoudit, zda je uplatnění nároků poškozené účelné, či nikoliv.
26. Soud dodává, že není relevantní, zda ve skutečnosti poškozené nějaká újma jednáním žalobkyně vznikla, neboť stěžejní je porušení povinností vůči klientovi. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 9 As 327/2017-35 z 29. 3. 2019, „[a]dvokát totiž může z hlediska pravidel pro výkon advokátní profese stanovených zákonem o advokacii, jakož podpůrně i dalšími podzákonnými stanoviskými předpisy, porušit své profesní povinnosti, aniž by se toto porušení negativně projevilo na konečném výsledku věci. V takovém případě pak může být shledán kárně vinným, přestože v řízení o náhradě škody civilní soud dospěje k závěru, že jednáním advokáta v rozporu se stanoviskými předpisy škoda v konečném důsledku klientovi nevznikla. Vyplývá to

práve ze vztahu mezi advokátem a Českou advokátní komorou, která bez ohledu na to, zda klientům škoda vznikla či nikoli, dozírá na řádné poskytování právních služeb svých členů v souladu s pravidly pro výkon advokátní profese.“ (podtržení provedl městský soud).

27. Je bezesporné, že ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o advokacii je žalobkyně při poskytování právních služeb nezávislá a vázaná pouze právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta. Lze obecně rovněž souhlasit s tím, že je na advokátovi, jakou zvolí procesní taktiku. V naší věci je však žalobkyni vyčítáno, že určité prostředky pro uplatnění práv poškozené neuplatnila, ač tak mohla učinit a především měla. Soud se ztotožňuje s žalovanou v tom, že nezávislost advokacie nespočívá v tom, že se advokát sám může rozhodnout, že něco neudělá, nýbrž v tom, že by jeho kroky neměly být ovlivňovány především ze strany státu a jeho složek tak, aby bez obav mohl hájit a prosazovat zájmy svého klienta. V rámci této nezávislosti je však žalobkyně vázána zákonem a vlastními pravidly výkonu advokacie, a rovněž podléhá na státu nezávislé kárné pravomoci profesní organizace, kterou je žalovaná a která jí může v případě porušení zákona (§ 16 a 17 zákona o advokacii) a vlastních pravidel (čl. 4 odst. 1 etického kodexu) sankcionovat. Soud souhlasí s žalobkyní, že je v obecné rovině její věci (lze říci „svobodným výkonem advokacie“), jakou si pro svého klienta zvolí procesní taktiku. Pokud však jde o taktiku, která je v rozporu s příslušnými předpisy, zde konkrétně v rozporu se zájmy její opatrovanky coby nezletilé a zvláště zranitelné oběti trestného činu, logicky nepůjde o činnost dovolenou.
28. Soud konstatuje, že provinění žalobkyně jsou natolik závažná, že lze uzavřít, že nechránila a neprosazovala práva a oprávněné zájmy poškozené, při výkonu advokacie nejednala svědomitě a nevyužívala důsledně všechny zákonné prostředky v zájmu klienta a zároveň při výkonu nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající jí poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Popsaným jednáním tak porušila § 16 odst. 1 zákona o advokacii, dle kterého „[a]dvokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit [...]“ a odst. 2, dle něhož „[p]ři výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.“ Zároveň naprosto nedbalým přístupem k výkonu funkce opatrovnice porušila § 17 zákona o advokacii, dle něhož „[a]dvokát postupuje zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.“ Stavovským předpisem závazným pro advokáty dle § 53 odst. 3 zákona o advokacii se rozumí mimo usnesení představenstva žalované č. 1/1997, Věstníku z 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex). Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důležitosti a vážnosti advokátního stavu. Soud zároveň nepřehlédl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je nepřesně uvedeno, že žalobkyně porušila „ustanovení § 16 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ‚etický kodex‘)“. Je však zjevné, že žalovaná minila porušení § 16 odst. 2 zákona o advokacii, neboť jej v předchozím odstavci cituje, a navíc etický kodex neobsahuje paragrafy, ale články. Porušení § 16 odst. 2 zákona o advokacii pak vyplývá i z odůvodnění obou rozhodnutí, kde na dané ustanovení správně

orgány explicitně poukazují. Soud shledal, že se jedná toliko o písarské pochybení, které nevyvolává pochybnosti o jednání, které žalobkyně spáchala, jakož i jaká konkrétní ustanovení závazných předpisů tím porušila. Ostatně sama žalobkyně směrem k tomuto pochybení ničeho neuvedla; jinými slovy si je vědoma, z čeho byla žalovanou obviněna a proč.

29. Soud nesouhlasí ani s tím, že by se správní orgány nezabývaly námitkami žalobkyně a odhlédly by od její argumentace a důvodů, které uvedla na obranu svého postupu. Především není zřejmé, s čím konkrétně se žalovaná a její odvolací kárný senát nevypořádaly nebo od čeho odhlédly. Naopak dle soudu z obsahu obou rozhodnutí (které ostatně dle ustálené judikatury NSS tvoří jeden celek: srov. například rozsudek č. j. 3 As 36/2019-45 z 31. 3. 2021) vyplývají jednoznačně identifikované okolnosti případu, které je vedly k závěru o provinění žalobkyně. Odvolací kárný senát žalované se navíc dostatečně vypořádal s žalobkyninými odvolacími námitkami, a to tak, že kvalita odůvodnění jeho rozhodnutí odpovídá kvalitě argumentace žalobkyně (k tomu srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 20/2008-73 z 22. 7. 2008). Z totožných důvodů se soud nemůže dopodrobna zabývat námitkou žalobkyně, že se odvolací kárný senát s jejími námitkami nezabýval, neboť ani konkrétně neuvedla, s jakými.
30. K namítané nepřiměřenosti žalobkyni uložené pokuty soud konstatuje, že její výše je adekvátní okolnostem případu. Žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí přihlédla k bezúhonné praxi žalobkyně, solidnímu přístupu ke kárnému řízení, jejím poměrům a k její motivaci zhojit nepodání návrhu na náhradu škody/újmy v civilním řízení. Vzala zároveň v úvahu, že v průběhu řízení žalobkyně neprojevila žádnou míru sebereflexe. V odvolání žalobkyně opětovně přednesla svoji bezúhonnou několikaletou praxi s dobrou pověstí. Dodala, že kárný žalobce navrhoval pokutu 15 000 Kč, která není zanedbatelnou sankcí, nicméně kárný senát uložil téměř její trojnásobek. Taková sankce však neodpovídá jejím majetkovým poměrům ani závažnosti tvrzeného deliktu. Upozornila, že nabídla součinnost v dalším vymáhání nároku poškozené, proto tvrzení žalované o nízké míře sebereflexe žalobkyně není na místě. K tomu odvolací kárný senát žalované v napadeném rozhodnutí uvedl, že považuje uložený trest za odpovídající všem okolnostem případu a § 24 odst. 2 zákona č. 244/1996 Sb., advokátní kárný řád. Vypořádání této odvolací námítky považuje soud za dostačující. Veškeré skutečnosti uvedené v odvolání totiž žalovaná posoudila již ve svém prvostupňovém rozhodnutí. Ust. § 24 odst. 2 kárného řádu stanoví, že „[p]ři rozhodování o upuštění od uložení kárného opatření podle § 32 odst. 5 zákona a při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i k jeho osobním poměrům.“ Povinnost posuzovat majetkové poměry obviněného není v citovaném ustanovení explicitně uvedena, nicméně lze ji podřadit pod povinnost zkoumat poměry osobní. Je sice pravdou, že se žalovaná výslovně nezabývala majetkovými poměry žalobkyně, ale v odůvodnění je uvedeno, že se zabývala osobou žalobkyně jako takovou, a právě i jejími „osobními poměry“ (srov. body 43 a 45 prvostupňové rozhodnutí žalované). Zároveň byly žalobkyniny majetkové poměry zjišťovány, jak vyplývá z protokolu o kárném jednání z 11. 11. 2022. Při jednání žalobkyně uvedla, že vlastní dva domy a její přibližné příjmy jsou 500 000 Kč za rok. Soud proto shledal, že správní orgány v souladu s požadavky § 24 odst. 2 kárného řádu jak osobní, tak i majetkové poměry žalobkyně zkoumaly. I soud naznal, že výše pokuty (cca jedna měsíční mzda žalobkyně) je k žalobkyniným majetkovým poměrům přiměřená. Proto se mu stejně jako správním orgánům s ohledem na všechny okolnosti případu jeví výše uložené pokuty 40 000 Kč jako zcela adekvátní.

31. Soud dodává, že výše pokuty je pak na dolní hranici zákonného rozpětí dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii, dle něhož lze uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené nařízením vlády č. 303/1995 Sb., o minimální mzdě, ve znění pozdějších předpisů. Za současného stavu je výše minimální mzdy upravena v nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě. S účinností od 1. 1. 2023 podle § 2 předmětného nařízení je základní sazba minimální mzdy stanovena na 17 300 Kč měsíčně (pro rok 2022 tomu bylo 16 200 Kč). S ohledem na skutečnost, že při kárném provinění lze uložit pokutu až do výše stonásobku měsíční mzdy, je skutečně zřejmé, že pokuta uložená žalobkyni se nachází při dolní hranici možného rozpětí sankce. Identifikované provinění se soudu jeví jako značně závažné a domnívá se, že při ukládání výše pokuty byly kárné orgány k žalobkyni shovívavé. Soud dodává, že zákon nestanoví, že žalovaná, resp. její kárná komise, musí při ukládání pokuty respektovat výši navrženou kárným žalobcem. Nic jí proto nebránilo žalobkyni uložit sankci téměř o trojnásobek vyšší, než byla sankce navrhovaná.

IV. Závěr a náklady řízení.

32. Primární rolí opatrovníka je naplňování práv a chránění zájmů opatrovance. V našem případě byla opatrovankou žalobkyně poškozená, která byla v trestním řízení navíc zvlášť zranitelnou obětí trestných činů, kterých se na ní dopustili její rodiče. Účelem účasti poškozené v trestním (resp. adhezním) řízení není nic jiného než posílení jejích práv; již v rámci trestního řízení může dosáhnout úplné satisfakce formou přiznání nároku na náhradu škodu či nemajetkové újmy. Rolí opatrovníka poškozené je proto především za poškozenou řádně a včas zjistit oprávněnost obou nároků, určit jejich výši a tyto nároky za poškozenou včas uplatnit. Nejenže žalobkyně tyto nároky neuplatnila, ale ani se o jejich řádně a včasné zjištění nikterak nepokusila. Její jednání lze proto jednoznačně identifikovat především jako porušení povinnosti chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, jakož i porušení povinnosti jednat při výkonu advokacie svědomitě. Takové jednání je v rozporu se stavovskými předpisy bez ohledu na oprávnění advokáta určit si v konkrétním řízení vlastní procesní strategii. I při stanovení pokuty správní orgány přihlédly ke všem okolnostem případu a její výši stanovily s ohledem na jednotlivé aspekty případu i osobu žalobkyně přiměřeně.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná byla v řízení úspěšná, ale nevznikly jí žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. října 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu